

Något om importen av 6,5 mm ammunition från Belgien i 2:a världskrigets initialskede.

När andra världskriget stod för dörren så var försörjningsläget näst intill katastrofalt både vad gällde antal förband och materiel. Det var förstås 1925 års försvarsordning vilken var den huvudsakliga boven.

Idag så vet vi ju ganska väl hur det såg ut på materielsidan. Så exempelvis var tillgången på pansarvärnskanoner 2 st per regemente. Med avseende på handvapenammunition tog det nästan 2 år att fylla på behovet.

Alla brister på materielsidan framtvingade ett diversifierat upphandlande utomlands av vapen och ammunition. Ammunition köptes från Finland o. vissa andra länder men den huvudsakliga leverantören skulle komma att vara Tyskland. Koppar, bly samt andra råvaror kom att utgöra en stor del av betalningen. Ammunitionen skulle huvudsakligen komma att tillverkas i Liège av den från FN övertagna fabriken. Under 1942 förekom en hel del tillbud med rubricerad ammunition (vapensprängning i allvarligaste fall) varvid man kunde konstatera både för hög och för låg laddningsvikt – laddningsvikter ned till 50 mg kunde konstaterades. Även patroner laddade med sprängskjutningskrut konstaterades. Anledningen var förstås sabotage.

Vid möte med den tyska leverantören vidgicks felen varvid 0,5 milj. mark utbetalades för att revidering skulle kunna ske. Då det var för stor spridning i vikt map patronhylsor samt projektiler kunde inte viktkontroll genomföras. 1943 påbörjades undersökning med röntgen. Tillräckligt hög säkerhet kunde dock ej erhållas varför patronerna slutligen drogs isär samt omladdades.

Ovanstående är ett exempel bland många, på det framgångsrika sätt belgiska kvinnor och män med stor fara för eget liv agerade under den tyska ockupationen.

Minnesanteckning från samtal med Bengt Rudling i medlet av 1980-talet

Claes-Göran Roos
fd avdelningsdirektör
FFV